

ди: нѣмало нито генерали, нито полковници, нито подполковници. Имало само трима майори, стотина капитани, а останалитѣ поручици и подпоручици.

Но князь Александъръ не се отчаялъ; той повикалъ всички млади български офицери, що се учили въ чужбина, и съ тѣхъ що годе запълнилъ празднитѣ мѣста. Дивизиитѣ се командували отъ майори, полковетѣ отъ капитани, дружинитѣ отъ поручици, а ротитѣ отъ подпоручици, юнкери и подофицери, хора повече неопитни, млади, не влизали въ бой, не командували. . . .

Какво би станало, ако неопитната българска войска съ нейнитѣ млади офицери се срещнѣше съ старата и твърдата турска войска, предводителствувана сѣ отъ стари паши, които сж излизали не единъ пжтъ въ боеве дори съ рускитѣ войски?

Обаче, младитѣ българи имали добъръ куражъ и голѣма смелость. Тѣ съ радость тичали къмъ турската граница и викали:

— Ще се биемъ съ всички сили. Опълченцитѣ отъ Шипченскитѣ боеве ще ни даватъ примѣръ и насърдчение. Нашитѣ бащи правили възстание съ черешови топчета, съ кремъклийки пушки, съ брадви, коси и криваци въ ржка, та ние ли не ще се биемъ, като имаме челичени топове, пѣргави артилеристи, бързоходна конница и храбра пехота?

И тъй, въодушевлението не само въ войската но и въ цѣлия народъ било голѣмо.

Ученически легионъ. — Когато цѣлъ народъ се гласилъ да се бори срещу вѣковния врагъ турчина, ако би да нападне България, то и събудената българска младежъ не останала назадъ. Всички